

[Chr. Madsen.]

regner med, at man kan se på denne sag i udvalget, hvor man vel kan få lejlighed til at behandle de nævnte forhold om privat anvisning.

Som sagt er vor interesse for arbejdsanvisningslovforslaget ikke stor. Vi mener, at der på mange andre områder må gøres noget, før man kan gå med til at flytte anvisningen over til det offentlige.

Hanne Reintoft: Det er med stor beklagelse, VS i dag ser dette lovforslag fremlagt til behandling. Fagbevægelsens pris, de 80 pct.s dækning ved arbejdsledighed, for officielt at acceptere lovforslaget var meget høj i et land, hvor vi burde være nået til at respektere retten til at have arbejde og derfor kompenserede samfundets manglende evne til ved fornuftig planlægning og organisation at skaffe dette arbejde fuldt ud. Det har i sandhed været de politiske studehandlers tid, og utilfredsheden rundt omkring i fagbevægelsen er da også meget stor. Man har set adskillige protester mod den foreteelse, som dette lovforslag er — naturlige protester, da lovforslaget i sit videre sigte er i traditionel arbejdsgiverinteresse på bekostning af hensynet til det enkelte individ, på bekostning af demokratiseringen og på bekostning af lidt af fagbevægelsens styrke, da der jo ellers er rig mulighed for at øve løntryk.

Denne imødekommelse af hensynet til den højest mulige effektivitet på bekostning af mange andre ting må også være årsagen til, at vi ser dette lovforslag fremsat af en regering, for hvem det ellers har været det helt smarte uophørligt at tale om at spare på ansættelser i statens tjeneste. Til den offentlige arbejdsanvisning skal oprettes ikke mindre end 400 arbejdsanvisningskontorer med dertil hørende ansatte og uddannede til at løse opgaver, der hidtil på tilfredsstillende vis er blevet varetaget af personer valgt af de arbejdsløshedsforsikrede selv, personer med indgående detailkendskab til ikke blot egnens arbejdsmarkedsproblemer, men med en specialvidensdels om de arbejdssøgende, dels om de enkelte arbejdsgivere, om løn og ansættelsesvilkårene. Denne specialvidens kan man nok være interesseret i at have og indrette

sig efter, så man virkelig har mulighed for at finde den rette mand til det rette job — noget, som de, der anskuer problemet alene ud fra effektivitets- og arbejdsgiver-synspunkter, også nok skulle have en vis sans for.

Personlig tror jeg slet ikke, det bliver mere effektivt; men det vil jo vise sig, hvis loven bliver gennemført. Principielt har vi ikke noget imod, at der ansættes det fornødne personale i det offentliges tjeneste, og vi kan ikke lide den sædvanlige propaganda herimod. Men selvfølgelig skal det anvendes effektivt, og jeg må have lov at minde om personalemangelen andre steder, børneforsorgens skandaløse normeringsforhold, mangelen på kvalificerede lærerkræfter osv. Hvis der er midler til at ansætte mere personale i den offentlige administration, forekommer det os umiddelbart klogere at ansætte det, hvor der er behov for det, i stedet for at forringe arbejdsanvisningen.

VS ønsker en demokratisering af vort samfundsliv på så mange områder som muligt, således at flest mulige mennesker på den ene eller den anden måde er aktivt engageret i samfundets administration og organisation. En aktiv medleven i hverdag og samfund er en betingelse for et tilfredsstillende demokrati, og hvad enten man nu accepterer Favrholdtske teorier eller ej, er engagement og medleven den eneste måde at holde sig dem fra livet på. Derfor er dette lovforslag et tilbageskridt. Hidtil har vi gennem de af fagforeningsmedlemmerne valgte kontrolbestyrere og arbejdsanvisere haft en række almindelige, hæderlige mennesker med deres kammeraters tillid inddraget i administrationen som et vigtigt led i arbejdsmarkedets formidling af arbejdskraft. Vi risikerer nu at få endnu en hylde på det statslige bureaukrati på bekostning af flere andre hensyn. Vi ved vist alle, at en dygtig arbejdsanviser med solidt kendskab til sine medlemmer kan formå at tage også sociale hensyn til de arbejdsløse, der skal anvises arbejde, så det arbejde, der udbydes, havner dér, hvor der trænges til pengene og arbejdet, og ikke hos dem, der f. eks. bare skal vente nogle måneder på folkepension eller alligevel går til sygehusbehandling. Det er ikke helt